

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

TESKNO MI...

Karel Bábaňek.

Tesknost mi, smutno k smrti je, jako když v podzim se seří — Také šlo štěstí, tušil's je, tise když kol tvojech dveří!

Tušil's je, čekal, marné vánk, do dlaní tiskl jsi čelo, a potom coš v duši své zoufale zavzlykal chládo.

Tesknost a smutno, v podzim jak drobný déšť a nebo když padá, jako když smutným pod nebem teskní květ poslední, zvdá.

PODZIM ŽIVOTA.

Podzim v životě lidském má svůj význam a své krásy, zrovna tak jako podzim v období ročním v přírodě, kde každý strom nám podává výsledek svého působení (chutné ovoce), tak též i člověk, který pracoval a se staral po léta, klidí konečně sladké ovoce, ovoce to své práce a námahy. Kdo byl tak šťasten a vchoval rodinu, zdárné syny a dcery, ten skutečně může být šťasten na sklonku svého života, neboť nežil život svůj nadarmo, zanechal po sobě potomky, kteří zaujmou jeho místo, až on bude uložěn ku věčnému spánku.

Ne menší zásluhy má člověk ten, kterému nebylo dopřáno si založit svůj krb a vychovávatí dítka a se pak z nich těšiti, ale který se zase obětoval pro jiné, konaje dobrou práci ve veřejném životě ku prospěchu lidstva, ten též může spokojeně a utěšeně pohližeti na výsledek své užitečné práce, kterou konal a z které má již užitek jiní. To vědomí, že nežil jen sám pro sebe, budí jeho dostatečnou odměnu.

Mnohem smutnější podzim života prožívá ten, kdo žil život sobecký, o rodinu se nikdy nestaral, žádnou zásluhou práci pro dobro jiných nevykonal, ba ani sám pro svou vlastní potřebu se nepostaral, aby nepřípadně na obtíž jiným až nebude moci pracovat. Takový člověk jest vsuktku politování hoděn, jak může pohližeti zpět na práci svoji, na život, který tak netečně trávil a konečně i na výsledek celého svého působení! Ten jest skutečně politování hoděn, neboť podzim jeho života jest smutný, ovoce žádné takový neklidí a také jeho vzpomínky jsou smutné a trapné, neboť takový člověk bývá opuštěn a zapomenut.

Každý člověk má hleděti konati dobro, jak pro svou rodinu, tak i pro jiné, a pak skutečně může spokojeně trávit podzim svého prospěšného života.

V minulém čísle Pokroku Západu na redakční stránce se nalézá článek, týkající se naší milé Západní Česko-Bratrské Jednoty. Pan redaktor zrovna tlumočí to, o čem jsem se chtěla sama zmíniti a to v orgánu samotném, na poznámku pana pořadatele onoho a na stesky Hlavní Úřadovny samé.

Pátrají po příčině, proč Jednota neprosplívá tak, jak by měla a mohla! Příčina jest až nápadně zřejmá a odpověď velmi snadná!

Nezatahujte do Jednoty naší všechny osobní záležitosti, neobtěžujte zbytečně řady velikými nesympatickými a nepotřebnými sbírkami! Nevyměňujte na členech jejich sehválování všelikých náhledů osobních, které vůbec do Jednoty nepatří, neboť Jednota není povinná jedovatí někomu reklamou zvláště! Útulnu jsme na posledním sjezdu pochovali, tak aby členové nebyli obtěžováni sbírkami při každé schůzi. (Nebot raději ani do schůze nešli, když měli stále přispívati do onoho fondu.) Teč zase přicházejte se žádostí na řady, aby se staly podřídky ve stavbě Husova Domu v Chicagu, Ill. Takový dům přec ne může býti tak — příliš užitečným pro celou naši Jednotu! Co nám bude platný dům, třeba byl zásoben těmi nejlepšími dříví deské literatury, když si nevychováme předem náhled, který by tam zhořla knihy ty čítati!

Především potřebujeme české školy v každé české osadě, zaklá-

dati kluby mládeže, jak bylo na posledním sjezdu usneseno, tak aby mohli členové pracovatí každý doma, soustřediti síly a zadost učiniti těmto účelům, které jsou pro nás Čechy zde nezbytné, abychom si zajistili dostatek členstva mladého, aby naše Jednota měla zajištěnou budoucnost, pracovatí všemi silami ku dosažení úspěchu tohoto na prvním místě. Vymítejte trochu toho kramářství z Jednoty a uvidíte, že členové budou zase navštěvovatí schůze řádové se zájmem a bez obavy, že jim bude stále odrážeti nemilé nájezdy se strany jednotlivců. Dokud bude vládnouti v Jednotě monopol jen několika členů, potud není možno, aby práce v Jednotě pokračovala s úplným zdarem. Lid v Americe si nedá poroučeti, neboť jest v pravém slova smyslu svoboděn!

Velice milou návštěvou jsem byla potěšena minulý týden p. Annon Kálalovou z Verdigre, Nebr., matkou p. Dr. Kálala a naší milou spoludopisovatelkou Z. Hlídky. Slibila, že zase brzy něco napíše, na což se těším.

Těž slečna Anna Britova z Crete, Nebr., mladá, bystrá obchodnice a naše milá přítelkyně, mne poetila svoji návštěvou. Tentokrát musila k nám až do bytu, když mne v tiskárně nenalezla. Srdečné díky, slečno, a bude nás těšiti i Vaše častá návštěva v našem kroužku Ženské Hlídky.

Paní M. Nebudová, všem čtenářům a čtenářkám tohoto listu známá z dopisů v Z. H., dříve bydlící ve West Point, Nebr., a teď v Denham, Minn., si na mne vzpomněla krásnou pohlednicí, za niž jí srdečné děkují a přáním mým jest, jakož i celého kroužku naší Z. H., aby k nám zase brzy nějakým dopisem zavítala a sdělila nám, jak se jí vede v novém jejím domově.

Pí. Františka Svobodová z Missoula, Mont., též staré dopisovatelce, srdečný můj dík za vzpomínku a krásnou pohlednici mým zaslanou ze Spokane, Wash., kde právě dlí u své dcery návštěvou. Bude nás všechny těšiti, když v Z. H. podáte dojem z své návštěvy, za což Vám budeme vděčni.

Naši milí čtenáři si dozajista povšímí v minulém čísle t. i. v Z. H. dopisu pí. Rosalie Průchové z Newport, Mich., kde zároveň s předplatným na časopis zasílá příspěvek 50 centů na šlechterný úhel Útulnu sirotků v Brně. Jelikož se blíží zase doba svátků, radostí malých i velkých, bylo by záhodno zase nějakou sebe menší částkou přispěti těmto sirotkům. Každý sebe menší příspěvek bude vítán. Příspěvky ony, aby byly v našich rukou do 1. prosince, tak abychom je v čas zaslali.

Sirotkům Útulnu Ženské v Brně.

- Pí. Rosalie Průchová, Newport, Mich. \$ 50
- Pí. Milostina Burešová, Omaha, Nebr. 2.00
- Pan Václ. Švare, Detroit, Minn., již dříve oznámeno 50
- Úhrnem. \$3.00

LISTY LÁSKY.

Vznikl onedhdy v menší společnosti takový spor; mají či nemají se psáti milostné listy? "Kdo by je dnes ještě psal?" pravil opovrhlicí mladý obchodník, který je vše stáe na esestech, ale své díve posílá jenom pohlednice s krutě stručními větami — což tvoří stálý zdroj sporů, nářků a výdětek mezi oběma. "Mám snad sedět někde v protivném hotelovém pokoji, a hodinu vyřítat svoje city na osmi stránkách? Nebo skráhat takový dopis někde v kavárně? Dejte mi s tím pokojí! Člověk přece může mít někomu upřímně rád, ale nemusí mu to psát sáhodlouze černě na bílém připsaněm." "Ach ne, ne," odpořovala snívá mladá plavovláska — několik jeho dívek, jak ubohé, neboť ta by byla na taková kacířská slova odpovídala asi rázněji — "ne máte pravdu. Nejsi krásnějšího okamžiku nad ten, kdy se ocitne v našich rukou dopis milované osoby. O tyto okamžiky svou nevěstu okrádáte, nepřítelí jí. Psaná slova lásky jsou krásnější a sladší nad slova mluvená." "A pak," hájila milostné listy jiná dáma, krasavice, které se muži trochu bojí pro její chytrý sarkastický úsměv a trochu posměvačný pohled, kterým je odzbrojuje — "kdyby nebylo na světě dopisního papíru a inkoustu, nedověděl by se mnohý předmět lásky vůbec někdy o citech, které vzbuzuje. Lidé jsou dneska většinou nesmělí, nemají odvahu mluvití přímo. Ale papír všecko snese a ku psaní má takový nesmílec přece kuráž!" "Láska vyzná se nejlépe, nejkrásněji a nejjasněji ústně," tvrdil odpáre milostných dopisů. "Ba není k tomu vlastně ani třeba slov. Jaká pak slova? Dva lidé se na sebe podívají a nejsou-li na hlavu padlí, vědí hned, kolik ubohilo." "O ne," namítala romantická plavovláska. "Praní nevědí. Mohou nejlépe něco tušit. Ale je-li člověk opravdově zamilován, netroufá si nikdy věřit, že jeho láska nalezla ohlasu. Předmět jeho lásky připadá mu tak nedostupný, zamilovanému se zdá býti neuvěřitelně, nepravdě podobno, že by někdo tak dokonale opětoval city jeho. Tím pravo dí se opravdově láska od flirtu, že činí zamilovanému nesmělými. Jde-li o pouhý flirt, líbají se lidé hodinu po seznámení, ale jde-li o skutečnou lásku, neodvažují se toho často za kolik měsíců. Ale tato nejistota stane se posléze nesenitelnou. Člověk chce vědět, na čem jest, a protože se neodvažuje promluvití, tu píše..." "Ale nejde vždy jen o vyznání lásky," namítala vdaná paní, poslušně spora. "Dopisy milované osoby působí radost člověku i pak, kdy už je oběma stranám docela jasno. Každý dopis mého muže za svobodu a i nyní, způsobuje mi radostnou chvíli. Plakala bych a trápila bych se asi velice, kdyby mi za delší odmlčenosti napsal jednou týdně nepsal dlouhý, obšírný list. — Myslíla bych, že na mne zapomíná, že ho upoutalo něco jiného. V dopise dle se tolik a tak pěkně říci, co si ústně nikdy neřekáme, protože v ústním rozhovoru a zvláště mezi manželi vyšly už dávno z mody nadšené a cituplné věty." "I napsané působí takové věty staromódně," tvrdil obchodník, nedávaje se zvrtnout ve svém předsudění. "Všimněte si, že v moderní literatuře vlastně nenalazete už nikde oněch výjevů "vyznání lásky", kterými končily romány za starých, dobrých časů. O lásce vůbec mezi moudrými lidmi se nemluví ani ústně ani písemně. Nejsi to už chyb." "A když je to přece tak krásné, moci si aspoň písemně na dálku pohovořit s milovaným člověkem!" namítala plavovláska. "Odloučíte-li se od někomu, koho máte z celého srdce rádi, chytí se vás takový hrozný stesk, že byste ho snad ani nepřezili, kdybyste nevězli do ruky pero a nevyřili svůj stesk na papíře." "To je všecko hezké," namítal zamračěný muž, který dosud mlčel, sedě netečně v koutě, "ale milostné dopisy se nemají psát. Mezi snoubenci a manželi jich není třeba, a píšete-li je někomu jinému, vždy se vydáváte v nebezpečí, že se jim adresátka či adresát vysmáje, že jich nezachová v tajnosti, že je bude předčítat osobám nepovolaným — zkrátka, je tu vždy možnost, že se jimi zkompromitujete. Lidé jsou hanobníci, a slečinka-andělíčce, o které byste mysliili, že není schopna něčeho okřivého, dovede řádky, psané krví vašeho srdce, nechat kolovat mezi svými kamarádkami, pro nic za nic, jen tak pro zábavu." "Mladí páni tohle nedělají nikdy, to se ví!" štiplavě odsekla sarkastická krasavice. "Dělají-li to, tím hůře. Je to jen o důkaz více, že se milostné dopisy nemají psát!" "Ne, to není důkaz, že by se neměly psát," pravil skeptický starý mládenec, o němž všem přítomným bylo známo, že jeho láska o dobrodružství bylo bez poctu. "Proč by se neměly psát, působí-li jich psaní člověku takovou ra-

dost? Nalezl jsem prostředek, jak to možno zaříditi, aby člověk napsal milostných dopisů na kopy, a při tom se nikdy neucínal směšným, a nikdy sebe aniž koho jiného zkompromitoval." "A ten je?" dychtivě se ho tázali. "Píšte, čím vám srdce překypuje. Napište to se vši vřelostí, se vši nalivností, jaká je skryta na dně každého zamilovaného srdce. Vyzpověďte se papíru ze všeho. Zaznamenejte na něm sladké a pošetilé vzpomínky, které by jinak časem zmizely z vaší paměti. A když máte takový návn, vřelý, pošetilý dopis hotový — zavřete jej někam do zásuvky svého stolu, ale neodeslejte ho adresátu. Tak učiníte radost oběma: srdci i rozumu. Časem nahromadí se vám pěkná sbírka těchto sladkých nesmyslů. A nudíte-li se pak někdy, můžete si jen něco z této sbírky přečísti. Je to nejen zábavné — neboť nie není člověk tak smušně, jako vlastní shlaslé iluze — ale i pedagogické, protože poznáte z těch starých vlastních dopisů milostných nejlépe, jaký jste byl často — truhlík!" Olga Pastrová.

Teta Vitámvásová, Omaha, Nebraska. — Tak již jest po slavnosti těch Ak-Sar-Ben. Jak jsem minule psala, tak se i stalo. Jsme rádi, že již je po tom. Vše bylo velmi pěkné, až okouzlující, ale stálo to moc běhání a koukání, až konec ke konci jsme si řekli: Všude dobře, doma nejlépe. Hosté, které jsme čekali, nám nepřijeli a tak nám nezbylo nic jiného, než co jsme napekli a navářili, snísti sami. A kdyby nám nebyl pomohl přítel Šotrab od té omáčky, snad bychom ji měli podnes. Ale on je dobrák a proto mu gratuluji dvojásobně k vítězství, k významnému, které dostal při karnevalu na okresní výstavě ručních prací. Již dávno žádám pana Šotraba, aby mi ubáčkoval čepici, ale on mne vždy odbude, že — až prý ji budu potřebovat. Prosim vás, pane, přáči byste si, aby takový starý hodlák, jako já, taky ještě květil! Vidělí jste jeho postu ve World Heraldu? Chtělí jest ten pěkný článek o něm a jejich rodině? Nejsi to mužiček pomilování hodný? Víte, já jsem taky nad tím hrdá, a to proto, že jsme také trochu přátelé. — Také jsem měla tu čest poznati paní Nollovou z Niobrara, která se svým manželem byli hostmi u Bartošů. Také paní Dvořáková a manželé Štátných z Havelok nás navštívili v průvodu paní Donátové. Bavili jsme se dobře; jenom že na to bylo málo času. Musili jsme na parádu. Také bratranec pan Fr. Blatný z Linwood byl u Bartošů a jak mne uslyšel mluvit, hned mi zazpíval národní píseň: Letí bába se sechodí... Díky, Franku, buď jist, že si noty k té písni obstarám. A pak si ji budu zpívat taky. Jen ať tvoje paní také píše do Hlídky. Také se přišla podívat, jak ta teta vypadá, slečna Pavlasova s naší Zdenkou a libila prý jsem se jí. Já jsem věru divný tvor. Jednou se libím, druhou ne. Tak ku př. paní Donátová mi řekla, že bych jako byla taky trochu hezká, jen to škaredě jméno Teta kdybych prý neměla. Pěkná to poklona. Já myslím, že mi to sluší. Ale ať to sluší, nebo ne, já se cítím celá má, neb jsem dostala od jedné z mých přítelkyň hezkých pár kufítek a tak se cítím jako na farmě. Prozatím jsem je dala na boarding paní Šotrabové. Díky vám, drahá paní. Tak onedhdy dostal jsem oznámení sňatku slečny Lilly Bookmayerové, bývalé to učitelky hudby našeho syna. Mladý manželům přejeme mnoho štěstí. Tu zas veselka slečny Hynkové s panem Šotrabem. Druhý den na to zas již někde kluci hráli štandery. To je nějakých svateb! Staří, mladí, všechno se to žení jako o závod. Což na to není pozdější čas. Můj muž taky pořád říká, že to o Václavu znovu okupujeme, že jest tomu již 25 roků, co jsme spolu. To je mi divné. Já jsem s ním 24 let, zrovna když se Robert Řibál narodil. A toum jest 24 let na Václava. Já myslím, že asi můj muž má o jeden přestupný rok více ku předu, tedy ať na nás čeká, libo-li. (Milá tetičko, na tu dobu nesmíme zapomenout, na příští rok a tu veselku slavíme a zároveň toho sv-

átku Václava, neb můj manžel se také jmenuje Václav. Tak to oslavíme nějak důstojně. Poř.) Josefa T. Volák, Sylvan Grove, Kansas. — Ctěná paní pořadatelko! Jestli bude líbo otisknouti, posílám vám tuto dopis z našeho zákoutí. Je tu velká česká osada, ale nikdo nepíše, proto chei to zkusiti já. Co se týče úrody, byla letos dosti ucházející. Pšenice sypala nestejně. Místy 105 bušů po akru, místy 14 až 15 po akru a ovay byly špatné. Brambory také skoro žádné. Kukuřice také nejsou, místy ani nenarostla kornovice na krmení. Sena jest také málo, ani alfalfy nebyly tak pěkné, tak že lidé zbavovali se dobytka na zimu. Nejsi krmiva. Seno prodává se tu \$20 tuna a alfalfa \$15 tuna. Pšenice jest 74c buš, kafirka 90 centů buš. — Milé krajaneky, vy nakřikáte v městech na drahotu potravin. Já vám povím, jak my ubohé farmářky jsme placeny za svoji námahu. Máslo čerstvé libra 20c, smetana 28c libra, jarní kufata 11c libra, za starého kohouta nedostaneme více než 10 centů, za slepic 8, husy 5 centů. Celá kuchyně přinese 25 centů. Když přijde řezník koupiti hovozí dobytek, vše nedá, než 5 centů za libru živé váhy. Tak vidíte, jsou-li farmářky drahotou vinni, nebo kdo. Ctěná pořadatelko, jestli mne přijmete do svého kroužku, napíši podruhé něco jiného. Také jak my Češi se tu umíme baviti, že se mnohá z vás tomu zasměje. Už musím přestat, abych nerozlobila pana sazece. Milé krajaneky tam v Nebrasee, všem, že mnoho z vás je tam z mé vesnice, Jetenovic. Píšte také něco, my rádi čteme, ale neradi píšeme. Bez kuráže se nie nedokáže. Srdečný pozdrav na etěné čtenáře a redakci.

Ctěná paní: S radostí Vás přijímáme v kroužek dopisovatelek a budeme se těšiti na časté zprávy z Vašeho okolí. Když jiní nepišou, tedy pište Vy sama. Budeme očekávati s touhou. Pořadatelka. Anna Marcelino, Half Moon Bay, Cal. — Ctěná paní pořadatelko! Předně musím poděkovati za zaslání pěkného a praktického šilda. — Máme tady velká sucha a horka. Již od května nám tu nepřešlo. Kdo ví, jestli dostaneme déšť do vánce. Ale o vodu jest velice zle. Ve městě není již žádná, k nám chodí mnoho lidí napájet koně, ale bohužel pro lidi vodu nemáme. Lid velice trpí a je tu mnoho nemocí. Začátek července přinesl sebou tak velká horka, že za tři dni bylo vše suché. Také pozdní hrách málo sypal. Farmáři sekali mnoho sena, neboť oves nevyplnil, tak si každý nechal na semeno. Sena také není mnoho, oves byl sotva po pás. Oves sypal velmi málo a byl lehký. Pytel vážil jenom 75 až 80 liber a sto liber stojí \$1.80. Seno jest 13 dollarů tuna a nyní nahližeji farmáři, že musí oves k seti koupiti, neb kdo čekal 300 nebo 400 pytlů, namlátil sotva 200. Brambory jsou letos samý červ a drobounek. Abychom je jedli jen v neděli. 100 liber stojí \$1.50. Koňské boby byly samý červ, tak že je ani koně nechtěli. Vejece jsou 35 centů tuet, máslo 35c. Také broskve jsou velice červivé. Od 15. do 18. září byla velmi velká horka a my jsme musily zavřívati ovoce. Trvalo nám to celý týden a dcera řekla: Neposlu pro tolik ovoce najednou. Zde se kopou hluboké studně a v městě a na farmách je všude elektrické světlo. Na 4. července byla zde velká sláva. Mnoho vozů bylo velmi krásných, první cena byla rozdělena mezi několik nejlepších. To bylo poprvé co jsem tady za 36 let. Srdečný pozdrav paní pořadatelce, redakci i všem čtenářům.

Ctěná paní: Píšete, že jste tam měli velké sucho. I my jsme tu trochu té suché slasti okusili, tak že můžeme s Vámi sympatisovat. Doufejme však a neoufejme! Nějak bylo a nějak bude. Možná, že příští rok nám bude nahnáno to, o co jsme byli letos skřeceni. Děkují za dopis a přáči bychom si, byste si častěji na nás vzpomněla a navštívila naši Hlídku, na což se budeme těšiti. Poř. A. Kuliková, So. Omaha, Neb. Milé čtenářky! Jak člověk se cítí mile, když po schůzích námazou se sobotu na večer hospodyňka sebě byt vyřítit, zaparyt jednoho po druhém ve škopku umyje, vlá-

sky mokré pročešá, aby v neděli vše jen čistotou dýchalo a k tomu v kuchyni má zásobu buchet připravenou pro neděli, tu spokojeně si usedne na okraj postele, párkrát sáhodlouze zívne a šup, jen ještě nohy vyčívávají. Vsk eo to? Slyšels? Starý, posluchovej, nedostala se nám sem do bytu myš? Co takto tise ani nedýchající uvažuj, zatím za dveřmi číhá "zrada" zlomyslnost páni a paní sousedů, by přišli rušit domácí mír. A než kdo se naděje, p. Anderlík, vůdce všeho zlého, začne válečnou píseň "Jen do toho, jen do toho, ať se pingl hází, eo zatím v blátě na ulici 35. U opozděna družina nemilosrdně nie zlého nečiníci ubohý soudeček plný piva tlačí a nejvíce se při tom natáhal (ale ne piva) p. Burian. Nie platno, jen do toho, zněl befel Anderlíků. Ubohé dvěře, na něž boncháno, hlomoz jako když hoří, volání není malíčností a hrůzou pro vyhlídntou obět rodiny Josefa Marie Kruntorádovy. On ustrašen: Stará, kde mám kalhoty? Ona: Dej pokoj, sama nevím, kde mám sukni! Hlomoz na dveřích čm dál větší, dvěře nám vyrazí! Otevři jim, prosím tebe, muži! Co naplat, člověk někdy v ubohém stavu se podkládá nutnosti a tak se p. Kruntorád oetnul před pozdní návštěvou, pomyslete v podvělkáčkách! Že se podvolil a otevřel, jeho strach neoprávněný mu v zápětí nesl radost, jež zřídila z očí milých návštěvníků. O paměti, pomoz mi, ať všechno dovedu vám zdělití. Rodina Šimonova, Uzlová, Košítková, Burianová, Kaňkovská, Rezková, Klabenčova, ani přespolní nesecházeli. Rodina Škodová z Wahoa a vši tě zábavy korunu udržují rodina Anderlíková, kde p. Anderlík tahal vesele ne v tanci svou starou, ale harmoniku, dává je takt pravou nohou, jak by člověk netančoval a není divu, že zábava se táhla při řízném moku dlouho přes půlnoc. Já přejí všem, necht se pobaví. Ačkoli mi, dopřáno nebylo se súčastnit, přece jsme se Škodovou Marušou také uživali na křtinách rod. Vencálkovy, kde byli přítomni Mr. Macháček, rod. Tvrđíková, Hortová, Kotrbová, má malíčkost a má Com. Ale všude najde člověk milou zábavu, jeli ta "neucenou." Nuže, závidíte mi? Prosim odpovzte.

Kompot z čerstvých švestek. Na zralé švestky nalij horkou vodu, stáhní z nich slupku, dej je na rendlík, přidej k nim kus cukru, trochu dobrého vína a nech je pozvolna několik minut dusit, pak je urovnej do vršku na kompotovou misku a posyp cukrem a nakrájenou citronovou kůrou.

Jablkovce. Rozkrájej čtyry ostrouhané žemličky na tenké listky, vmaž formu hodně máslem, vysyp ji strouhanou žemličkovou kůrou, vylož dno těmi žemličkami, tyto poklad loupánými, na tenké listky rozkrájenými dobrými jablky, posyp to hrozinkami bez jadřek, na nudličky rozkrájenými loupánými mandlemi a drobnice rozkrájenou citronovou kůrou, na to dej opět vrstvu žemliček, poklad je jablkovými listky, posyp mandlemi, hrozinkami a citronovou kůrou a tak pokračuj, až jest všechno. Nech v pintu dobrého sladkého vína vařit kousek skořice, 6 hřebíčků a kus cukru, polij tím vřude stejně ty žemličky a nech to tři čtvrti hodiny v páře vařit, pak to dej i s vodou na čtvrt hodiny do horké trouby, aby se to po vřehu opeklo. Potom to vyklop, posyp cukrem a dej na tabuli.

Kukey s hrozinkami a ořechy. Dej do misky dva koflíky cukru, jeden a půl másla a čtyři vejce, vše dobře smiechej, přidej půl koflíku sladkého mléka a mouky tolik, aby se udělalo vláčné těsto, a dvě malé lžičky prášku (Baking Powder) v mouce smiechané s trochu vanilí. Těsto tence rozválej na dvě placky, pomal jednu zavazevinkou Jelly, na to dej usekané hrozinky a na ně usekané vlašské aeb jiné ořechy, posol na to druhou placku a těsto pak rozkrájej na čtverhranné kousky, neb na dlouhá a dej je na plech mádlem pomazaný do horké trouby peč. Po vřehu je můž posypati buř cukrem aeb le-

dem okřídliiti.